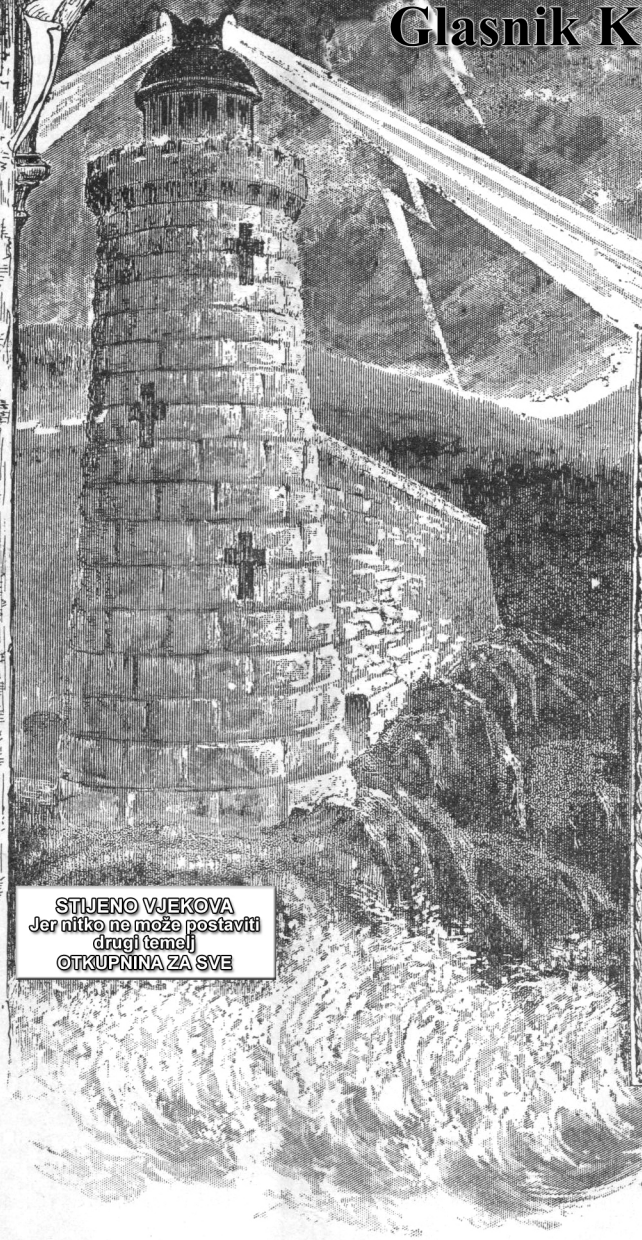
Stražarska Kula

i

Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?"

„Jutro dolazi, a i noć!" (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIII | 1. OŽUJKABR, 1902 | BROJ 5

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske kule 73
Hermogen Titu 73
Napredak crkvene federacije u inozemstvu i kod kuće . . . 74
Potpuna predaja gospođe Guyon Gospodinu 75
Božje providnosti surađuju 75
Probudi se, ti koji spavaš, i ustani 78
Posvećeni kroz znanje istine 82
Zanimljiva pisma 86

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren." (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja," koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje." On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine," i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke" su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve." (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena." (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerili smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM" ŽIVOG BOGA – njegova „građevina„ čija gradnja traje cijelo Evanđeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen" ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja", „izabranog i dragocjenog" bude bio spreman,Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za *svakoga*, „otkupnina za sve" i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava *svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet*" u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest", biti „sudionikom božanske prirode", i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

HERMOGEN TITU

Možda najbolji članak koji se do sada pojavio u vjerskom tisku o višoj kritici izašao je u posljednjem broju časopisa The Wesleyan Christian Advocate pod naslovom „Poslanica Hermogena Titu". Napisan je u arhaičnom stilu, pripada apostolskim danima i tvrdi da objašnjava mnoge odlomke Svetog pisma koji su bili predmetom nedavnih kontroverzi. Svaki istraživač Biblije uživat će u čitanju. Članak djelomično glasi:

„Hermogen, sluga Božji, službenik Kristov i učitelj prave vjere Evanđelja, prema zrelom sudu sadašnjeg doba; Titu, mojem vlastitom bratu kojeg jako volim u istini: Milost, milosrđe i mir tebi.

Čuo si, ljubljeni, za našeg starijeg brata Pavla, da je pisao poslanice Timoteju, a čujem, također i tebi; u kojima je izložio mnoge stvari kako bi potaknuo svakoga od vas. U nekima od njih nastojao je omesti moju korisnost u radu s tobom i s mnogima drugima. Sjeti se, brate, da je on star i ima razne slabosti te malo znanja o zdravoj filozofiji koja izgrađuje. Stoga ne nosim zlobu prema njemu. No, pišem ti kako bih za tvoju pouku uredio razumnije Evanđelje, koje će te učiniti mudrim i omogućiti ti da poučavaš i druge.

Čuo si kako je naš brat Dema pisao Timoteju da ga pouči kako može steći naklonost onih koji su donekle na vlasti iznad nas; i, štoviše, zadobiti veliko poštovanje među onima koji ne podnose teške doktrine koje je Pavao izložio u svojim propovijedima i poslanicama. Znam tebe, tvoje obećanje i veliki talent te iskreno želim da nadmašiš tog Timoteja. Imaš mnogo darova i želio bih da postaneš biskup nad crkvom. Obrati pažnju, dakle, na moj savjet.

Ovaj Pavao ima živu maštu, koja ga čini izuzetno praznovjernim u vezi sa Svetim pismom i nesigurnim vodičem za one koji bi htjeli biti mudri; dok sam ja još mlad i imao sam dugo školovanje u školama ljudi vještih u rasuđivanju o božanskim stvarima, boraveći u njihovu društvu ne manje od šezdeset i sedam dana. Ti veliki ljudi potpuno su me poučili priznatim zakonima po kojima možemo znati o stvarima koje se ne mogu doslovno shvatiti; stoga se smatram sposobnim voditi te širokim putem. Sada ću ti izložiti ono što sam naučio.

Oci su učili da je Mojsije napisao kako je Bog stvorio nebo i zemlju, budući da ga je o tome poučio sam Bog. Znaj, dakle, da ih je Mojsije prevario. Dobio je mnoge izvještaje o tradiciji stvaranja među nekoliko drevnih naroda te ih je spojio za Hebreje. To što Pavao prihvaća tu Mojsijevu knjigu kao istinitu povijest, pokazuje da mu nedostaje zdrav razum.

Znaš također da se učilo da su zakon i proroci dani nadahnućem Božjim. Tu leži velika pogreška. Svećenici izraelskog naroda, silno želeći voditi naše očeve u pravednost i učiniti od njih veliki narod, sami su osmislili te velike knjige. Istina, ne mogu ti objasniti na koji je način to dokazano; ali pazi da ne dovodiš u pitanje moje znanje o ovoj stvari; pokazat ćeš se neukim ako uopće dovedeš u pitanje naš sud. Nitko osim poučenih ne može u potpunosti razumjeti te stvari. Jednostavni i neuki moraju vjerovati onome što učimo. Ako ne poslušaju, slijepi su i ne mogu proniknuti u dubine naše mudrosti.

Stoga zaključujemo da je bilo potrebno najmanje tisuću pisara da osmisle zakon i proroke; a možda, ako se taj broj ne čini dovoljnim, možemo ga povećati čak i na pet tisuća. Bio je to velik rad mašte i Bog je morao imati mnoštvo ljudi kako bi svaki zamislio ponešto. Štoviše, u tim knjigama mudri nalaze mnoge stvari koje su protivne zdravom razumu. Obavijestit ću te o nekima od njih kako bi ih mogao objasniti svom narodu. Spis koji nosi Mojsijevo ime izjavljuje da je Bog hranio naše očeve u pustinji manom s neba. Među nama mudrima s velikim se uvjerenjem uči da su oni zapravo lizali med koji se nalazio na lišću drveća u pustinji i to su nazvali manom. Stijena koja je dala vodu kad ju je Mojsije udario zapravo je tekla iz dubokog bunara koji su on i njegovi sluge izbušili kroz veliku stijenu noću dok je narod spavao. Veliki stup oblaka danju i vatre noću koji je pratio ljude proizveden je lukavo pomiješanim prahovima. Štoviše, taj je Mojsije bio mudar čarobnjak koji je začarao ljude u dubok san, a dok su spavali, on je sa svojim odabranim pomagačima pripremio mnoge posude u koje su, kad su bile pune vode, bacali fini prah. Nakon toga su namakali odjeću svih ljudi u tim posudama s vodom i tako se ona više nije mogla istrošiti. Obrati pažnju i na ono što izjavljujemo kao istinu o zapisu o padu jerihonskih zidina. Oni koji traže istinu iznose da su rogovi i trube u koje je izraelski narod snažno puhao izazvali veliku buku u zraku, toliku da su zidovi počeli jako drhtati, što je trajalo mnogo dana sve dok se nisu srušili. Znaj također da je Jošua lukavom magijom natjerao neuki narod da zamisli kako ga je sunce poslušalo i stalo. Bili su prevareni za svoje dobro, kako bi im to koristilo. Jošua je zapravo zaustavio njihovo sjećanje. Ali mi smo previše mudri da bismo učili ljude da na taj zapis gledaju kao na išta više od bajke.

Poučit ću te, nadalje, o knjizi koja nosi Izaijino ime. Učenjaci nam danas pokazuju da je mnogo ljudi nosilo to ime te da je svaki napisao jedan mali dio; koliko ih je točno bilo, još nije poznato. Kada se istraživanje završi, moglo bi se pokazati da je možda i dvadesetak pisara sudjelovalo u stvaranju knjige kakva je ona sada. Sada smo sigurni da Izaija nije prorokovao ništa o patnjama i slavi Kristovoj. Govorio je samo o patnjama cijelog Izraela zbog grijeha kralja Ahaza. (Zašto bi Izrael trebao trpjeti zbog grijeha zloga Ahaza ili zašto je Izaija o tome pisao, to nas ne zanima.) Ta knjiga ne

govori ništa o Isusu Kristu. Mi tako tvrdimo, a ako tko uči drugačije, time samo pokazuje da je u neznanju, zajedno s Pavlom, Petrom i Ivanom, koji su pali u zabludu te uče bapske priče koje poučeni odbacuju.

Također, imamo duboko znanje o istini o Danielu i njegovu proročanstvu, što će te uvelike poučiti i zadovoljiti one koji sumnjaju u čuda. Daniel je bio čovjek upoznat s mnogim čudnim tajnama. Znao je kako začarati lavove da ga ne pojedu kada bude bačen u njihovu jamu. Zato se i nije bojao moliti; a kada su ga bacili lavovima, bacio je čaroliju na njih kako ga ne bi mogli ugristi ili povrijediti. Vidiš, tako se spasio i dao Bogu slavu. Pokazalo se da je razuman i zapis o trojici hebrejskih mladića te njihovoj kušnji u užarenoj peći. Učitelji znanosti, kojima se Pavao samo podsmjehuje, otkrili su nam da u središtu najvruće vatre uvijek ostaje hladno mjesto koje neće spaliti niti opeći odjeću, a ni meso. Ova trojica hebrejskih mladića ranije su bila poučena o tome; stoga se nisu bojali kraljeve srdžbe ili moći. Kada su bačeni u vatru, odmah su prepoznali mjesto sigurnosti i tako su bili zaštićeni. Vidiš, brate, kako razum čini jasnima stvari u koje je teško vjerovati…

Na kraju, iznosim ti pravo objašnjenje zapisa o Joni. Pobjegao je pred Gospodinom da ne bi stradao u Ninivi. Nije tražio to zaduženje te se pobunio protiv odlaska. Kada je ušao u brod, Gospodin je naredio plovilu pod imenom 'Velika riba' da slijedi Jonin brod. Tako je, kada su mornari bacili Jonu u more, njega pokupila posada 'Velike ribe' i ostao je s njima tri dana. Oni su ga gorljivo nagovarali da prihvati svoje zaduženje te su imali takav utjecaj na njega da je pristao i tako otišao u Ninivu.

Vidiš, brate, kako se naši pogledi obraćaju razumu i zdravom rasuđivanju. Uvjeren sam da ćeš ih rado prihvatiti i pomoći nam u njihovu širenju, posebice jer se Pavao pokazao nesposobnim da vodi misleće slojeve ovoga velikog doba. Sada možeš biti vođa u našoj školi i steći veliko ime za sebe zbog svoje velike učenosti, ako budeš djelovao s nama u ovom velikom ratu mudrih protiv tupih i neukih. Pavao je imao pomoć Petra, Ivana, Jakova i Jude u ovoj borbi protiv nas, ali mi ne posustajemo i nastavljamo posvuda poučavati ljude ovoj doktrini koja vjeru čini nečim lakim. Razmišljaj o ovim stvarima koje sam ti napisao i tvoj će napredak biti očit svima. Kada to potpuno shvatiš, poučit ću te ispravnom znanju Evanđelja Isusa Krista u drugoj poslanici. Pozdrav od mene, Hermogena, ispisan mojom vlastitom rukom. Zbogom."

NAPREDAK CRKVENE FEDERACIJE U INOZEMSTVU I KOD KUĆE.

Engleski časopisi bilježe i komentiraju neobično ponašanje velečasnog R. C. Fillinghama iz Episkopalne crkve. Nedavno je razmjenjivao propovjedaonice s baptističkim i kongregacionalističkim svećenicima. To je protivno ne samo običajima nego i episkopalnom zakonu o tom pitanju, stoga se postavlja pitanje kakvu će akciju poduzeti episkopalne vlasti – hoće li njegov postupak biti ignoriran te tako neizravno odobren kao da je u interesu kršćanskog jedinstva i zajedništva, ili će biti ukoren, odnosno otpušten, čime bi se održala razdvajajuća ograda. U svojoj propovijedi u Baptističkoj crkvi Carleton Hill, gospodin Fillingham je, prema izvještajima engleskih časopisa, rekao sljedeće:

„Gospodin Fillingham uzeo je svoj tekst iz Otkrivenja, 5. poglavlja, i to dio 10. retka: 'I učinio si nas Bogu našemu kraljevima i svećenicima.' Uvijek je, rekao je, postojao ružan prizvuk u vezi sa svećeništvom; bila je to riječ zlih asocijacija. Povezivala se s progonima i ljudskom patnjom. Ako bi neka skupina ljudi prigrlila ideju da samo oni posjeduju istinu, nije bilo nimalo nevjerojatno da bi počeli progoniti druge. No, opet, bio je to neopravdan pokušaj vladanja nad savjestima ljudi. Svaki bi mali kurat, koji je jedva završio teološki fakultet, tvrdio da u džepu svog prsluka drži ključeve neba i pakla, dok bi velikani poput Spurgeona i Clifforda bili potpuno isključeni iz toga.

Nakon što se zadržao na ovim točkama, gospodin Fillingham je izjavio da su takve tvrdnje jednako prezira vrijedne koliko i opasne. Istina je da njihovi crkveni redovi nisu ništa bolji od redova nekonformista. Njihove su tvrdnje bile apsurdne. Prvi nadbiskup Engleske crkve bio je nadbiskup Parker, a zaredio ga je Barlow. No svi su dokazi upućivali na to da sâm Barlow nikada nije bio biskup. Imenovan je 1536. godine za biskupa St. Asapha, a zatim St. Davida. Ali te se godine održalo samo jedno ređenje biskupa – i to 11. lipnja, a Barlowovo se ime nije našlo među njima. Štoviše, Cromwell, generalni vikar, oslovljavao ga je kao izabranog biskupa. Stoga je očito da je Henrik VIII. učinio Barlowa biskupom isključivo svojom riječju. Prema tome, čak i sa sakramentalnog stajališta, ritualizam je bio obična prijevara. Protiv svećeništva se mora boriti, a jedan od najboljih načina borbe bila bi unija protestanata svih denominacija."

Crkvena federacija napreduje u Velikoj Britaniji. Sve velike nekonformističke zajednice – sve protestantske denominacije izvan Episkopalne crkve – uspostavile su opću uniju ili sporazum o suradnji u vezi s misijskim radom i sličnim aktivnostima. Smatra se da je ovo preteča još tješnje federacije interesa. Lokalne federacije protestantskih denominacija formirane su u ovoj zemlji, kao i sedam ili osam državnih federacija, no koliko nam je poznato, pokret još nije poprimio opći ili nacionalni opseg. Očito je da je potpuna federacija, koja će zasigurno uslijediti, još nekoliko

godina ispred nas. Najbliže tome, dosad, predstavljeno je na „Drugoj godišnjoj konferenciji Nacionalne federacije crkava i kršćanskih radnika", održanoj u Washingtonu, 4. i 5. veljače, u dvorani YMCA-a.

POTPUNO PREDANJE GOSPOĐE GUYON GOSPODINU

Madame Jeanne de la Mothe Guyon školovala se u samostanima, spašena je pred križem 1668. godine, posvećena u Notre Dameu, svjedočila je za Isusa na dvoru Luja XIV., u Francuskoj, Švicarskoj i Italiji, pred biskupima, svećenicima, redovnicama i običnim pukom; bila je zatvorena sedam godina i preminula.

O danu svog obraćenja rekla je: „Zauvijek sam se oprostila od okupljanja koja sam posjećivala, od predstava i zabava, plesa, beskorisnih šetnji i provoda. Zadovoljstva i razonode koje svijet toliko cijeni i poštuje sada su mi se činili dosadnima i bezukusnima – toliko da sam se pitala kako sam uopće ikada mogla uživati u njima."

Nakon što se potpuno posvetila, napisala je: „Od sada uzimam Isusa Krista za svoga. Obećavam da ću ga primiti kao muža. I predajem mu se, iako sam nedostojna, da budem njegova zaručnica. Molim ga, u ovom duhovnom braku, da budem istoga uma s njim – krotka, čista, ništa u samoj sebi i sjedinjena u Božjoj volji. I, budući da sam obećana njemu, kao svoj bračni udio prihvaćam kušnje i tuge, križeve i prezir koji su pali na njega."

O svom zatočeništvu napisala je sljedeće: „Provela sam svoje vrijeme u velikom miru, posve zadovoljna time da ondje provedem ostatak svog života, ako je to Božja volja. Dio svog vremena posvetila sam pisanju duhovnih pjesama. Moja sluškinja La Gautiere, koja je bila sa mnom u zatvoru, i ja učile smo ih napamet čim bih ih napisala. Zajedno smo pjevale hvale tebi, o, naš Bože! Ponekad mi se činilo kao da sam mala ptica koju je Gospodin stavio u kavez te da nemam što drugo raditi osim pjevati. Radost mog srca davala je sjaj predmetima oko mene. Kamenje mojeg zatvora izgledalo mi je poput rubina. Cijenila sam ga više od sveg blještavog sjaja ispraznog svijeta. Moje srce bilo je puno one radosti koju daješ onima koji te vole, i to usred njihovih najvećih križeva."

BOŽJE PROVIDNOSTI SURAĐUJU

– DJELA APOSTOLSKA 8:29-39. – 16. OŽUJKA –

„Srcem se vjeruje za pravednost, a ustima se ispovijeda za spasenje." – Rimljanima 10:10.

Kako bismo u potpunosti iskusili blagoslove Božje providnosti u kršćanskom životu, moramo ih aktivno tražiti. Za to je potrebna vjera, i to u znatno većoj mjeri nego što je posjedujemo na samom početku, a za njezin su rast nužni znanje i iskustvo. Naša pouka oslikava Gospodinovu providonosnu skrb nad Njegovim narodom iz dva kuta: (1) Njegovu brigu za one koji tragaju za svjetlom istine; Njegovu namjeru da nagradi njihove iskrene težnje te pripremu okolnosti kako bi im istina stigla u najpovoljnijem trenutku. (2) Gospodinovu spremnost da kao oruđa svoje providnosti u službi upotrijebi one posvećene pojedince koji svoja srca dovedu u ispravno stanje.

Đakon Filip, kojega je božanska providnost iskoristila kako bi etiopskog eunuha uveo na uski put učeništva – a preko njega možda i donio radosnu vijest u Afriku – pokazao se upravo onakvim čovjekom kakvog Gospodin želi koristiti kao svog glasnika istine. Budući da se dokazao vjernim u skromnijem poslu posluživanja stolova, unaprijeđen je u Božjeg veleposlanika koji propovijeda Evanđelje u Samariji. Ova nam pouka pokazuje kako ga Gospodin vodi još dalje, koristeći ga u svojoj blagoslovljenoj službi. Tu se krije ohrabrujuća lekcija za sve koji njeguju isti duh i jednaku želju da služe Gospodinu i Njegovu djelu. Vjernost u malim stvarima nedvojbeno otvara vrata većim prilikama.

Pismo nam ne otkriva na koji je točno način Gospodin „progovorio Filipu" i uputio ga na put gdje će susresti eunuhovu kočiju. Ipak, možemo biti sigurni da je ta uputa bila dovoljno jasna i da je nadilazila puku pretpostavku ili unutarnji dojam. Važno je imati na umu da je to bilo doba kada se Gospodin služio čudesnim načinima komunikacije mnogo češće nego danas, nesumnjivo s ciljem utvrđivanja vjere svojih slugu i njihova djela. Mi danas hodimo više po vjeri, a manje po gledanju i čudesima. No, svjetlo istine koje danas obasjava božanski plan i Riječ toliko je snažno da sa sigurnošću možemo reći kako smo u svakom pogledu u prednosti, čak i u usporedbi s vjernicima onoga vremena. Ne smijemo zaboraviti da u vrijeme ove lekcije spisi Novog zavjeta još nisu postojali; stoga rani apostoli i evanđelisti, osim Zakona i Proroka, nisu imali drugih smjernica izuzev ovakvih, više ili manje čudesnih, intervencija Božje providnosti.

Iako smo svjesni Božje posebne brige za Njegov narod, ponekad nas iznenadi spoznaja da se tako specifično pobrinuo za jednog usamljenog pojedinca poput ovog eunuha – poslavši mu posebnog glasnika da ga pouči u pravednosti. Očigledno je da božanska providnost ne djeluje na sve ljude jednako. Nešto je u karakteru ovog eunuha, u stanju njegova srca pred Bogom, bilo ugodno i prihvatljivo Gospodinu, što je

potaknulo ovo čudo kako bi primio prijeko potrebnu pouku u istini.

Ovaj je eunuh pripadao kraljevstvu Meroe (smještenom na desnoj obali Nila, od ušća rijeke Atbare južno do Khartouma, te istočno od Plavog Nila do etiopskih planina). Bio je visoki dvorski službenik, očito duboko religiozan čovjek koji je došao u doticaj sa židovskom vjerom, koja je na njega ostavila snažan dojam. Zbog svoje vjerske revnosti otputovao je u Jeruzalem kako bi se poklonio i stekao dublje znanje o pravome Bogu. Njegov slučaj, baš kao i oni Samarijanaca i Kornelija, ukazuje na to da se ovaj događaj zbio nakon završetka „sedamdeset tjedana" posebne naklonosti Izraelu, s obzirom na to da eunuh nije bio Židov u punom smislu te riječi (eunusi nisu bili prihvaćeni kao punopravni prozeliti niti su uživali sve privilegije zajednice; Ponovljeni zakon 23:1). Sve do tog trenutka, eunuh je, poput Kornelija i vjerujućih Samarijanaca, pripadao „Lazarovoj klasi", koja je ležala pred vratima bogataša, žudeći da se nahrani barem mrvicama blagoslova i obećanja s bogate trpeze koju je Bog pripremio za Izrael. No, tada je nastupila promjena. Izraelski dom bio je odbačen, razdoblje posebne evanđeoske naklonosti prema njima je završilo, te je kucnuo čas da se „Lazarova klasa" primi u „Abrahamovo krilo". Kao anđeo ili Gospodinov glasnik, Filip je poslan da ovog predstavnika Lazarove klase, kroz vjeru, dovede u naručje oca Abrahama kao istinsko Abrahamovo dijete.

Eunuh se tako našao u samom središtu religije koju je smatrao istinitom. Iz Jeruzalema je otišao noseći rukopisnu kopiju jednog od svetih proroka – Izaije – što je u ono doba predstavljalo iznimno dragocjeno i skupo blago. Čini se da je rukopis bio na grčkom, a ne na hebrejskom jeziku (što sugerira grčki oblik imena Esaias). Gladan i žedan istine, činio je sve što je bilo u njegovoj moći da je dosegne, što dokazuju kupnja rukopisa, dugo putovanje i njegovo čitanje. Da je činio i više od pukog čitanja – da je doista proučavao Riječ – svjedoči njegov razgovor s Filipom. Možemo li se uopće čuditi što se Božja posebna providnost očitovala prema čovjeku u takvom stanju srca, gladnom i žednom istine? To je u potpunom skladu s Gospodinovim obećanjem da će takvi biti nahranjeni, da će oni koji traže pronaći te da će se vrata istine otvoriti onima koji kucaju. Zadržimo na umu da smo i mi pod brigom istog, nepromjenjivog Boga. Izvucimo iz toga pouku da je On i danas jednako sposoban priteći u pomoć iskrenom tražitelju istine.

Još jedna važna pouka proizlazi iz razmatranja Gospodinovog vremena i razdoblja. Bog je eunuha mogao uputiti na sastanak Crkve u Jeruzalemu, gdje bi ga poučavali sami apostoli, no to za njega vjerojatno ne bi bilo najpovoljnije. Nakon apostolske pouke, mogao je potražiti mišljenje pismoznanaca i farizeja te dobiti objašnjenja koja bi ga samo zbunila. U Božjoj providnosti, vrlo je vjerojatno da je već čuo o kršćanima i njihovim tvrdnjama da je Mesija došao i bio razapet, ali je vjerojatno znao i drugu stranu priče – tvrdnje glavnih svećenika i učitelja da je sve to bila obična prijevara i obmana. Moguće je da su ga upravo ta razmišljanja potaknula da nabavi rukopis koji je čitao te su njegov um dovela u stanje prijemčivosti za istinu kada mu ju je Filip objasnio.

Neka nas ovo nauči da se – kako u vlastitom životu, tako i u općoj službi istini – potpuno pouzdamo u božansku mudrost i moć. Ne zaboravimo da Gospodin poznaje one koji su Njegovi i najbolje zna kako će ih dovesti u doticaj s istinom. Ispravno usvojena, ova nas lekcija neće obeshrabriti niti oslabiti u božanskoj službi; istinski će sluge i dalje biti revni i spremni služiti poput Filipa, ali će nam istodobno ojačati srca i osloboditi nas straha koji tolikoj Božjoj djeci uskraćuje mir. Nemojmo strahovati za Gospodinovu Riječ, nego se prisjetimo Njegove izjave dane preko proroka: „Riječ koja iz mojih usta izlazi ne vraća se k meni bez ploda, nego čini ono što sam htio i obistinjuje ono zbog čega je poslah" (Izaija 55:11).

Kočija je na putu vjerojatno sustigla i prestigla Filipa dok se eunuh polako vozio kako bi mogao u miru čitati. Čitao je naglas, u skladu s tadašnjim običajima, ali i prema uputama židovskih učitelja koji su nalagali vjernicima da čitaju tijekom putovanja ako nemaju društvo. Ne znamo točno kako je duh Filipu rekao da priđe eunuhu. Možda se to dogodilo na isti onaj čudesan način na koji je uopće i poslan na taj put. S druge strane, budući da je već poslan s misijom, moguće je da je pozorno motrio tražeći cilj svog zadatka te je, čuvši eunuha kako čita proročanstvo, odmah shvatio da je pred njim osoba kojoj Gospodin iskazuje milost i da je kucnuo povoljan trenutak za prenošenje poruke kojoj je posvetio život. Ovdje nalazimo još jednu sugestiju: svi Gospodinovi ljudi, u mjeri u kojoj žele biti sluge istine, trebaju biti neprestano budni, prepoznavati prilike za službu i očekivati da će ih Gospodin voditi i upotrijebiti. Svi su pripadnici Gospodinovog naroda sluge (ministri) istine; svatko od nas treba iskoristiti svaku priliku koja mu se pruži, ne znajući koju će od njih Gospodin posebno blagosloviti. Gdje god uočimo dokaze pobožnosti prema Gospodinu i Njegovoj Riječi, moramo biti spremni pružiti ruku pomoći. Poput Filipa, trebamo tražiti priliku za razgovor s takvim osobama s ciljem da im pružimo točno onu pomoć koju je Gospodin nama dao kroz određeni kanal. Naša je dužnost prenositi primljeni blagoslov i smatrati to glavnom životnom zadaćom onih koji su se posvetili službi Kralja kraljeva.

Filipovo pitanje: „Razumiješ li što čitaš?" danas možda ne bi uvijek naišlo na dobar prijem, no to je bio vrlo izravan način da pristupi svom zadatku. Dobro je

imati takta, ali smatramo da se mnogi Gospodinovi ljudi previše oslanjaju na taktičnost te nisu dovoljno izravni u predstavljanju evanđeoske poruke. Da je Filip bio pretjerano sputan takvim pogrešnim shvaćanjem takta, mogao je s eunuhom nadugačko raspravljati o vremenu, usjevima, njegovu domu u Etiopiji, miru i blagostanju te zemlje, o uvozu i izvozu te vjerskom statusu ljudi. Tako bi postupno skrenuo misli svog sugovornika s najvažnije od svih tema. Budući da ga je čuo i znao što proučava, ne možemo zamisliti bolji i prikladniji uvod u poruku od pristupa koji je odabrao: „Razumiješ li što čitaš?"

To je, na neki način, bilo probno pitanje. Da je eunuh doista razumio to što čita, ne bi se uvrijedio, nego bi radosno uzvratio: „Da, prijatelju, hvala Bogu, razumijem, i to mi je znanje iznimno dragocjeno. Razumiješ li i ti?" No, da mu je srce bilo u pogrešnom stanju, njegov je odgovor mogao biti popraćen uvrijeđenošću: „Što se to tebe tiče? Gledaj svoja posla!" Da je pak bio licemjer poput farizeja kojima se Isus obraćao, tvrdio bi da poznaje tematiku, a zatim bi nekim općenitim opaskama skrenuo razgovor kako bi prikrio vlastito neznanje. Od osoba u takvom, farizejskom stanju ne trebamo očekivati da će prihvatiti istinu ni od nas ni od Gospodina. Gospodinova Riječ uči nas da je istina namjerno skrivena od svih koji nisu u ispravnom stanju srca da bi je primili – za njih je ona nejasna, mutna i nerazumljiva. U tome leži i jedan od problema današnjih učitelja crkvenjaštva; baš poput drevnih farizeja, pismoznanaca i glavnih svećenika, oni govore: „Zar smo i mi slijepi?" Tvrde da znaju, ali mi znamo da su svjesni svog neznanja. Stoga se, kao što je naš Gospodin rekao njihovim uzorima, njihova sljepoća nastavlja. Nitko ne može očekivati da će ga Bog poučavati dokle god u samodostatnom i nepoštenom stanju uma glumi znanje i vjeru koje zapravo nema (Ivan 5:40, 41).

Svi kojima Gospodin na poseban način šalje poruku svoje milosti tijekom ovog evanđeoskog doba uvelike nalikuju eunuhu iz naše lekcije. Oni su revni i pošteni tražitelji istine koji se ne boje priznati vlastito neznanje i ne srame se prihvatiti svaku pomoć koju im Gospodin pruži. Eunuh se nije zaustavio kako bi ispitao Filipa: „Jesi li ti svećenik? Jesi li farizej ili možda učitelj Zakona?" Bilo mu je sasvim dovoljno to što u rukama drži ono za što je vjerovao da je Božja poruka te je bio svjestan da ona sadrži tvrdnje i obećanja koja ne razumije. Vjerovao je da je Bog, koji je dao proročanstvo, ujedno sposoban i voljan pružiti mu tumačenje, stoga je to tumačenje i tražio. Tko god mu je mogao objasniti njegova pitanja, samim bi se time dokazao kao Božji učitelj, sluga istine i nositelj svjetla.

Eunuhov odgovor to jasno potvrđuje: „Kako bih mogao razumjeti ako me netko ne uputi?" Njegova je žeđ za istinom bila toliko snažna da je sama pomisao na pomoć, implicirana u Filipovu pitanju, bila dovoljna da potpuno probudi njegov interes. Pozvao je Filipa da sjedne k njemu u kočiju kako bi mu prenio bilo kakvu spoznaju kojom je raspolagao. Stoga nas nimalo ne čudi što je takvo plemenito, a ujedno ponizno i poučljivo srce bilo posebno povlašteno pred Gospodinom i što mu je poslan poseban glasnik, dok su milijuni drugih bili zaobiđeni i smatrani nedostojnima. Isto vrijedi i danas; premda Gospodin općenito ne vodi svoj narod na onako čudesan način na koji je Filipa doveo eunuhu, ipak nam je ostavio jasne upute u istom smjeru: „Navješćujte evanđelje krotkima" i „Tko ima uho, neka čuje" (Izaija 61:1; Matej 13:9; Otkrivenje 2:7).

Kao što prorok izjavljuje, naša je misija povijati slomljena srca, a ne slamati ih; Kristovo Evanđelje moramo propovijedati krotkima, a ne tvrdoglavima. S onima tvrdoga srca Bog će postupati drugačije – slomit će ih na nakovnju nevolja, problema i stege, u svoje vrijeme i na svoj način. U međuvremenu, tijekom ovog evanđeoskog doba, On traži Zaručnicu (Nevjestu) među onima čija su srca već slomljena i koji su već donekle krotki i spremni učiti. Ne bismo trebali gubiti vrijeme na uzaludne napore koji se protive ovom biblijskom pravilu. Neka oni koji ne posjeduju istinsko Evanđelje, nego samo poruke ljudskih reformacija, propovijedaju političke, društvene i moralne reforme. Gospodinova riječ upućena Njegovim posvećenim slugama, „kraljevskom svećenstvu", glasi: „Navješćujte radosnu vijest krotkima, povijajte slomljena srca!"

Očito je djelo providnosti, a ne slučajnosti, što je eunuh razmatrao upravo onaj dio Izaijina proročanstva koji oslikava našeg Gospodina kao janje koje pred onima koji ga strižu ne otvara usta svoja; dio koji govori o Njegovu poniženju, o tome kako će Njegov život biti uzet sa zemlje te postavlja pitanje o Njegovu potomstvu. Nije čudo što je jadni eunuh bio zbunjen, baš kao što su bili zbunjeni i sami Židovi. Nesumnjivo je da se to proročanstvo, kao i većina ostalih, moglo razumjeti tek djelomično sve do trenutka njegova ispunjenja – i to tek u svjetlu tog ispunjenja te isključivo od strane onih koji su bili ispravnog srca, pod poukom i vodstvom svetog duha.

U vezi s tim valja primijetiti sljedeće: (1) premda je Sveto pismo „mač duha, Riječ Božja" sposobna učiniti čovjeka mudrim, ono se ne može istinski razumjeti sve dok ne dođe Gospodinovo vrijeme za to; (2) Pismo se može razumjeti isključivo pod vodstvom i poukom svetog duha; (3) sveti duh na tražitelja istine nije djelovao isključivo kroz tekst Pisma niti kroz neki puki mentalni proces, već posredstvom živog predstavnika duha – kroz evanđeosku poruku koju mu je prenio suslužitelj. Istinsko Božje dijete, pravi tražitelj istine koji slijedi ispravne smjernice i vjeruje Gospodinu

sukladno Njegovoj Riječi, nikada neće zanemariti niti odbaciti pomoć koju Bog pruža preko učitelja u Crkvi. Takav će pojedinac tražiti isključivo one učitelje koje podiže sam Bog, oštro ih razlikujući od sektaških učitelja. Najsigurnija metoda za prepoznavanje učitelja koje je postavio Gospodin bit će njihova sposobnost da jednostavno, jasno i razumljivo objasne Božju Riječ, koja je „napisana za našu pouku". To je bila i jedina vjerodajnica koju je Filip ponudio u svojoj službi. Njega je, preko apostola, poučio sam Bog te je bio osposobljen da uhu spremnom na slušanje (eunuhu) prenese jednostavnu priču: kako je Krist došao otkupiti svijet, kako je umro za ljudske grijehe, uskrsnuo i uzašao u slavu. Također mu je objasnio da Bog sada, prije nego što kroz Krista blagoslovi cijeli svijet prema obećanju, poziva izabrano „malo stado" da budu sunasljednici s Isusom u Kraljevstvu; i da će, čim taj izbor bude dovršen, Mesija (Isus kao Glava i Crkva kao Njegovo tijelo) biti očitovan u slavi, s vladalačkom i blagoslivljajućom moći nad čitavim čovječanstvom. To je taj dugo iščekivani Mesija čije su djelo pretkazali svi sveti proroci od postanka svijeta.

Filip je nesumnjivo objasnio eunuhu i to da oni koji prihvate Krista za svog Spasitelja, te žele postati Njegovim učenicima uzimajući svoj križ i slijedeći Ga, trebaju to potvrditi krštenjem. Očigledno, eunuhu nije trebalo dugo da donese odluku kojim će putem poći, a njegova spremnost srca da slijedi Janje kamo god pošlo, očitovala se upravo u njegovoj spremnosti na krštenje.

Čim je eunuh pokazao dokaz da je prihvatio Gospodina i da mu se posvetio, Filip ga je spremno primio kao sučlana Kristove Crkve i udijelio mu simbol uvođenja u Kristovo tijelo – krštenje. Filip nije od eunuha tražio da napamet nauči katekizam, niti da ispovijeda bilo kakve dogme koje su dobronamjerni, ali zavedeni ljudi u mračnom srednjem vijeku proglasili nužnima za tumačenje Biblije. Isto mu tako nije rekao: „Sada ću zapisati tvoje ime, zbog čega ćeš se smatrati članom Crkve, i pribavit ću ti nekakvu punomoć da propovijedaš Evanđelje u Etiopiji." Ne, u ono doba ta tema nije bila obavijena zbrkom i maglom kao danas. Filip je propovijedao Evanđelje u njegovoj potpunoj jednostavnosti, a eunuh ga je na isti način i prihvatio. Sâmim prihvaćanjem Evanđelja dobio je i pravo te ovlast da ga objavljuje. „Onaj tko ima moju riječ, neka je istinito navješćuje" (Jeremija 23:28). Svi koji su primili pomazanje duha, pomazanje od Svetoga, time su prepoznati kao pripadnici „kraljevskog svećenstva" i u potpunosti su ovlašteni objavljivati radosnu vijest.

Sve je to u potpunom skladu s našim temeljnim tekstom koji ne kaže: „Ustima se ispovijeda vjera" koja pritom nije ni shvaćena umom ni prigrljena srcem, samo kako bi se steklo članstvo u nekoj nominalnoj crkvi ljudskog podrijetla, lišenoj božanskog odobrenja i autoriteta. Naprotiv, tekst jasno i predivno izjavljuje da ono što doista ima težinu i vrijednost u Gospodinovim očima jest ono što pojedinac iskreno vjeruje u vlastitom srcu. A čovjek u svom srcu ne može vjerovati u nešto što barem do određene mjere ne razumije. Ovdje nije riječ o pukom vjerovanju u nekakve misterije, već o vjeri utemeljenoj na činjenicama, nakon čega slijedi razumijevanje onih stvari koje su za „one koji su vani" (izvan prave Crkve) i dalje skrivena tajna.

Drugi dio teksta jednako je važan kao i prvi: „Ustima se ispovijeda za spasenje." To podrazumijeva da nijemi vjernik nikada neće učiniti svoj poziv i izbor sigurnim. Pritom ne mislimo na one koji su fizički nijemi, već riječ „usta" shvaćamo u onom istom duhovnom smislu u kojem govorimo o „ušima" našeg srca ili „očima" našeg razumijevanja. Srce koje uistinu vidi i čuje Božju milost, i koje ju iskreno prihvaća, s vremenom postaje toliko preplavljeno ljepotom onoga što je čulo i vidjelo da jednostavno ne može obuzdati vanjsku manifestaciju svoje radosti, mira, nade, pouzdanja i zahvalnosti. Kao što su i apostoli izjavili: „Mi ne možemo ne govoriti ono što smo vidjeli i čuli." Svi kršćani koji su primili svjetlo istine, koji su prepoznali Božju milost unutar Njegova plana, koji su okusili da je Gospodin dobar i čuli čudesa „tako velikog spasenja, koje je počeo propovijedati naš Gospodin, a potvrdili nam ga oni koji su ga čuli" – takvi ne smiju i ne mogu šutjeti niti skrivati svoje svjetlo pod posudu. Ako bi to ipak učinili, značilo bi to gašenje vlastita svjetla i zaustavljanje duhovnog rasta, a ustrajanje u tome na koncu bi ih odvelo u uništenje Druge smrti. Jer onih koji se stide Gospodina i Njegove Riječi – nakon što su jasno progledali – Gospodin će se stidjeti, te oni neće biti dostojni Kraljevstva (Luka 9:26).

PROBUDI SE, TI KOJI SPAVAŠ, I USTANI

– EFEŽANIMA 5:11-21. – 23. OŽUJKA –

„Ne opijajte se vinom, u kojem je razuzdanost, nego se ispunjavajte duhom."

Naša lekcija naglašava preobražavajuću moć istine. Kao i sve poslanice Novog zavjeta, upućena je kršćanima – ne zlima ni svjetovnima. Gospodinov duh, duh istine i pravednosti, primljen kao rezultat vjere u Otkupitelja i posvećenja Njemu u svojstvu Njegovih sljedbenika i učenika, početak je novog života. Taj život započinje u volji te treba rasti, razvijati se i napredovati sve dok ne prožme i ne

ispuni sve aspekte postojanja – čovjekove sklonosti, ambicije i žudnje.

Danas, kao i u apostolsko doba, oni koji su kroz vjeru i posvećenje postali Gospodinov narod trebaju biti svjesni mogućnosti svog novog života. U suprotnom, mogli bi dopustiti da on ostane relativno uspavan – da bude prekriven, a na koncu i ugašen te ugušen starom prirodom: voljom tijela, njegovim sklonostima, ambicijama i žudnjama. Stoga, iako je ključno da se dogodi obraćenje – okretanje volje i namjere od grijeha prema svetosti, te od samoga sebe prema Bogu – iznimno je važno ne smatrati obraćenje krajem, već isključivo početkom kršćanskog puta. Naravno da je važno da začeće proizlazi iz istine, a ne iz zablude, kako bi novi um bio ispravne naravi; no, čak i kada je pojedinac, kao dijete Kraljevstva, ispravno začet od istine, nužno je da se to „novo stvorenje" prvo hrani „mlijekom", a zatim „čvrstom hranom" istine koju je Bog u tu svrhu i osigurao.

Novi obraćenici, poput novorođenčadi, skloni su spavanju. No, dok je u prirodi to korisno, u pogledu milosti je opasno; za „novo stvorenje" spavanje u samozadovoljstvu znači smrt. Začeće duhom poslužilo je upravo u svrhu osnaživanja; stoga apostol ovdje poziva takvu „djecu u Kristu", uspavanu pod duhom svijeta i nominalne crkve – i time u opasnosti od potpunog neuspjeha u razvoju karaktera – govoreći: „Probudi se, ti koji spavaš, i ustani iz mrtvih, i Krist će ti svijetliti." „Novo stvorenje" treba prepoznati činjenicu da je cijeli svijet mrtav – ne samo pod smrtnom osudom, niti isključivo figurativno mrtav, već uistinu u stanju smrti kada je riječ o najvišim i najplemenitijim stvarima pravednosti i istine. Naše začeće svetim duhom istine daje nam tek prvi nagovještaj onoga što je po prirodi naše vlastito stanje, ali i stanje cijeloga svijeta koji leži u prijestupima i grijehu – u mislima, riječima i djelima. Nužno je da se um najprije probudi kako bi tražio druge stvari; nužno je da uho čuje glas Onoga koji nam sada govori odozgo – glas pomazane Glave pomazanog tijela; nužno je da se oči našeg razumijevanja otvore kako bismo sagledali stvarno stanje stvari. Sve je to slikovito i točno prikazano u apostolovoj slici buđenja.

Nažalost, moramo reći da je opća tendencija u crkvenjaštvu takva da se spavače ne budi, nego ih se radije uspavljuje. Doduše, to se ne čini uvijek i nužno s namjerom služenja Protivniku kako bi se dopustilo da novi život odumre, baš kao što ni mnoge medicinske sestre i majke ne doprinose namjerno slabostima, bolestima i smrti dojenčadi koja su im povjerena na skrb. U oba slučaja dobre su namjere često osujećene neznanjem o vladajućim zakonima. Oni koji zauzimaju položaj učitelja u raznim denominacijama, iako ne oskudijevaju u dobrim namjerama prema djetetu u Kristu, ne posjeduju teorijsko ni praktično znanje koje bi trebali usađivati. I oni sami zapravo su tek djeca u duhovnim stvarima, kao što je apostol napisao u jednoj od svojih poslanica: „Jer iako ste trebali nakon toliko vremena postati učitelji, vas ponovno treba netko učiti početnim načelima [osnovama] Božjih objava." – Hebrejima 5:12.

Kada se vjernik – obraćenik, posvećeni, duhom začeti spavač i „novo stvorenje" – probudi te kada se oči i uši njegova razumijevanja otvore da vidi prave uvjete svijeta i shvati sebe kao „novo stvorenje" u Kristu, njegova sljedeća dužnost je da ustane. Njegovo ustajanje iz mrtvih označava aktivnost novog uma, nove volje koja usmjerava i kontrolira njegovo smrtno tijelo. To podrazumijeva napor; ulaganje cjelokupne energije novog stvorenja. Za spavanje i ležanje nakon buđenja nije potreban nikakav trud, ali ustajanje zahtijeva pokretanje svakog mišića. Ustajanje nije trenutan čin, već proces koji zahtijeva jedan pokret za drugim sve dok cilj ne bude u potpunosti ostvaren. Isto vrijedi i za ustajanje „novog stvorenja" iz mrtvih uvjeta grijeha, prijestupa zakona pravednosti te nedostatka čistoće i istine. To od njega iziskuje svaki napor, a samo djelo zahtijeva vrijeme. Doista, svi iskusni kršćani koji su slijedili apostolovu zapovijed da ustanu iz mrtvih otkrili su da su potrebni dani, mjeseci i godine energičnog napora kako bi se uzdigli i postali superiorni nad palim sklonostima vlastitog tijela, koje dijele s palim svijetom čovječanstva. Kršćanin otkriva da čak i nakon što se potpuno uzdigao, tako da više namjerno ne prakticira grijeh niti ga podupire u bilo kojem smislu ili stupnju, još uvijek mora biti na oprezu. U suprotnom, mogao bi se zaplesti u zamku slabosti svog smrtnog tijela, privlačnosti svijeta ili Protivnikovih iskušenja te ponovno posrnuti u ona ista djela grijeha i smrti iz kojih se, Gospodinovom milošću, uspio uzdići.

U prethodnim je redcima apostol objasnio neka od tih djela grijeha i smrti na koja bi Gospodinov narod trebao biti potpuno budan i iznad kojih bi se trebao potpuno uzdići. U 3. retku spominje zla za koja kaže da se „ne bi trebala ni spominjati među vama – kako i dolikuje svetima". U 4. retku navodi „ludo govorenje" kao jednu od stvari grijeha i smrti od kojih se Gospodinov narod mora udaljiti. Iako vjerujemo da će sveci najbolje duhovno napredovati, i biti najkorisniji drugima, ako budu izbjegavali sve vrste lakomislenih i neizgrađujućih razgovora – što snažno preporučujemo svima – ipak ne smatramo da apostol ovdje ukazuje na bezazlene šale ili puku bezbrižnost. Iz teksta shvaćamo da se misli na grubo i lascivno govorenje, kao i na onaj profinjeniji humor s dvosmislenim, prostim i poročnim aluzijama, kojem su ponekad skloni čak i obrazovani te duhoviti ljudi.

Trebamo se uzdići iznad svih tih niskih stanja misli, riječi i djela kakva susrećemo svuda oko sebe, jer kao

Božja djeca, začeta Njegovim duhom, ne možemo imati nikakvog zajedništva s takvim stvarima. Moramo ih smatrati, baš kao što apostol sugerira, „neplodnim djelima tame". Korištenjem riječi neplodno, apostol nam nedvojbeno želi prenijeti misao da je grijeh po prirodi destruktivan, a ne produktivan – da njegova tendencija vodi u smrt. Nasuprot tome, tendencija novog Kristovog uma usmjerena je prema donošenju ploda, razvoju, blagoslovu, uzdizanju i osvježenju. To nije istina samo za pojedinog kršćanina unutar njega samoga, već, kako sugeriraju i Gospodinove riječi, takav pojedinac ima zaštitni utjecaj na druge. Gdje god živi, on je sjajno svjetlo koje raspršuje tamu grijeha; on je sol zemlje koja čuva masu od kvarenja. Moralni standard današnjeg civiliziranog svijeta nedvojbeno je velikim dijelom rezultat neizravnog utjecaja svetog duha unutar Božjeg naroda, koji – kako apostol izjavljuje – prekorava svijet. Naš ukor grijeha u svakom trenutku može i treba zračiti kroz žive poslanice naših svakodnevnih života koje, poput svijetlih i sjajnih svjetiljki, svojim manirama, ponašanjem, djelima i tonom prekoravaju sve što vodi k tami i grijehu. „Neka vaše svjetlo tako svijetli pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave vašeg Oca koji je na nebesima." Povremeno će biti prikladno, a nekada čak i naša dužnost, da progovorimo ili djelujemo u izravnoj suprotnosti prema tami. No, svjetlo pobožnog života, svjedočenje za istinu i očitovanje svetog duha, zasigurno predstavljaju jedan od najsnažnijih ukora grijehu koji uopće možemo primijeniti.

Zadržimo načas u mislima apostolove riječi o „neplodnim djelima tame", s posebnim naglaskom na posljednju riječ. Grijeh se figurativno prikazuje kao tama i on, povrh toga, doista najčešće preferira doslovnu tamu kako bi ostvario svoje ciljeve. Nasuprot tome, Gospodinova djeca su djeca svjetla i trebaju hoditi u svjetlu istine. Njihova srca moraju biti prosvijetljena, a umovi toliko obasjani da postanu goruća i blistava svjetla usred izopačenog i pokvarenog naraštaja koji je Knez tame zaslijepio i zavio u mrak. Svima onima koji nastoje ustati iz mrtvih te živjeti odvojeno od svijeta savjetuje se da hode u svjetlu istine i da, koliko god je to moguće, i doslovno žive u svjetlu – pazeći da su im domovi dobro osvijetljeni, prepoznajući da je čak i prirodno svjetlo neprijatelj tami grijeha.

Apostol nam sugerira da je prije no što kršćanin sâm potpuno stupi u svjetlo potrebno poduzeti spomenute korake. Nakon što uz Gospodinovu pomoć, uz pomoć braće, te oslanjajući se na izuzetno velika i dragocjena obećanja Riječi i prisutnost njezina duha, doista ustane iz mrtvih i dok se neprestano uzdiže iz stanja grijeha i smrti trudeći se svoje udove podložiti novom životu, na njega počinje sjati novo svjetlo. Njegovo se svjetlo pojačava; raste njegovo znanje o Gospodinu, o grijehu i o pravednosti, kao i njegovo cijenjenje istine i pravednosti u vlastitoj nutrini („u unutarnjim dijelovima", kako to izražava prorok). To svjetlo koje obasjava njega, ali i najdublje zakutke njegova srca, ponekad može izazvati nemir i nevolju jer mu otkriva da su njegove vlastite prirodne slabosti i nesavršenosti veće nego što je isprva bio svjestan. Ipak, kao dijete svjetla začeto od Oca svjetlosti, on ljubi ono što je ispravno, a mrzi grijeh. Što jasnije svjetlo sja na njega i ukazuje mu na mane vlastitog smrtnog tijela, to on više trči i teži k onom savršenstvu za koje mu Gospodin jamči da će ga postići u stvarnom uskrsnuću – onom uskrsnuću kojemu je ovo sadašnje „ustajanje kako bi se hodilo u novosti života" samo slika.

Razvijajući ovu misao, apostol izjavljuje da onaj tko se tako uzdiže iz mrtvih ni tada ne smije stajati na mjestu. Mora hodati – ne po tijelu i njegovim mjerilima, nego po duhu i njegovim mjerilima. I morat će hodati izuzetno oprezno, pažljivo ispitujući svaki svoj korak. Apostol ističe da bi svaki drugi put bio naprosto ludost. Moramo se sjetiti da nas je naš Protivnik lakše ostavljao na miru dok smo spavali, no sada, kada smo budni i želimo hoditi po duhu, on će budno vrebati priliku da nas uhvati u zamku; stoga nam je oprez prijeko potreban. Gospodin nam ne daje samo svjetlo koje otkriva naš vlastiti karakter te prirodu grijeha i pravednosti općenito, već nam daje i svjetlo koje obasjava sâm put kojim trebamo kročiti. To svjetlo za naš put izvire iz Svetog pisma za koje prorok kaže: „Tvoja riječ je svjetiljka mojim nogama i svjetlo mojoj stazi." Onaj tko zanemaruje tu svjetiljku, odbacuje jedno od najvažnijih sredstava za oprezno hodanje. Nažalost, koliko li je danas kršćana koji, premda u svojim domovima imaju Bibliju, zanemaruju njezino održavanje i korištenje poput svjetiljke. Ako već ne stoje u potpunom mraku, oni hodaju u tami, neprestano posrćući ili se nalazeći u trajnoj opasnosti od pada. Budimo svjesni važnosti ove svjetiljke i služimo se njome, s ciljem da naša staza bude poput „staze pravednika, koja sja sve jače do potpunog dana".

Tako moramo iskupljivati vrijeme – kupovati prilike koje su na korist novom stvorenju i njegovim interesima, i to nauštrb stare prirode. Kao nova stvorenja, stvari tame trebamo mijenjati za stvari svjetla; prilike u kojima bismo sijali u tijelo moramo zamijeniti prilikama za sjetvu u duh. Prilike se moraju tako otkupljivati, inače ih nećemo ni imati. Budemo li povlađivali sklonostima tijela, njegovim apetitima i željama, ono će progutati sve naše vrijeme, prilike, snagu i utjecaj, ne ostavivši ništa novom stvorenju – „jer su dani zli", odnosno nepovoljni za duhovni napredak. Oni pred nas stavljaju tisuće iskušenja za svjetovnim užicima, komforom, slavom i napretkom, te tako umnožavaju testove s kojima se kao „nova

stvorenja" suočavamo. Moramo zadržati na umu da Gospodin želi da ti testovi pokažu mjeru naše ljubavi, iskrenosti i posvećenja Njemu. Što je veća naša ljubav prema Gospodinu i pravednosti, to će biti veći naš žar s kojim ćemo tijelu otimati vrijeme, prilike i utjecaj kako bismo ih posvetili duhovnim stvarima. Takvim postupanjem nećemo biti nerazumni, već ćemo pokazati da ispravno razumijemo Gospodinovu volju (redci 16 i 17). Ako nismo budni, ne možemo se uzdići u sadašnju novost života; a ako to uzdizanje u novost života nije ostvareno, ne možemo sudjelovati u Prvom uskrsnuću.

Ključni tekst ove lekcije je 18. redak. U njemu apostol suprotstavlja dva duha. U sadašnjim uvjetima ljudi prirodno traže nešto što će ih razveseliti, osvježiti i oživjeti kako bi se suprotstavili životnim kušnjama, teretima i tugama. Mnogi, mrtvi u prijestupima i grijesima, taj stimulans i olakšanje od briga pronalaze u raznim opojnim sredstvima: vinu, žestokim pićima, opijumu i sličnom. Božje dijete, međutim, treba tražiti svoj stimulans, uzbuđenje i olakšanje u potpuno drugačijem smjeru – treba biti „ispunjeno Gospodinovim duhom". Pritom tog duha ne treba imati tek malo, nego njime mora biti toliko ispunjeno da to u potpunosti promijeni pogled na sve okolnosti i uvjete u njegovu životu. Zar svaki napredni kršćanin, ispunjen Gospodinovim duhom, ne može posvjedočiti da je to istina? Nisu li se iz te nove perspektive – uz njezine nove nade, ambicije i odnose – sve stvari promijenile? Zar on ne može reći: „Staro je prošlo, gle, sve je novo nastalo"? Kakva mu je potreba za čašom vina da u njoj utopi nevolje ili uguši tugu? Iz opažanja, a možda i iz vlastitog iskustva, on vrlo dobro zna da svako takvo uzbuđenje i zaborav na tugu u konačnici rezultira boli. Isto tako, i iz iskustva i iz opažanja zna da ispunjenje Gospodinovim duhom ne donosi samo privremeni, nego trajni zaborav na tugu, te da „Zemlja nema tuge koju Nebo ne može iscijeliti". Zna da su čak i najdublje boli i tuge srca višestruko nadoknađene i poništene Gospodinovim radostima koje su osigurane puninom Njegovog duha.

Bezbrižnost srca onih opijenih i „mrtvih u prijestupima i grijesima" često vodi do razuzdanog ponašanja i pjevanja, koje je odbojno čak i toj istoj osobi kad se otrijezni. S druge strane, ispunjenje Gospodinovim duhom rezultira pjesmom i radošću ne samo na usnama nego i u srcu – nečim što osvježava, tješi i uzdiže, kako onoga tko pjeva, tako i onoga tko sluša. To je ta „nova pjesma" u srcu koja kršćanina čini posebnim i potpuno drugačijim bićem u odnosu na sve oko njega. „I novu je pjesmu stavio u moja usta, hvalu Bogu našemu!" Budući da je u srcu, ta pjesma mora biti i u ustima te mora utjecati na sva životna područja, jer ne možemo a da ne govorimo o stvarima koje su tako divno uzdigle i osvježile naše duše. A govoriti o tim stvarima znači objavljivati Evanđelje – „radosnu vijest o velikoj radosti koja će biti za sav narod".

U našem novom stavu, dok smo figurativno uskrsnuli iz mrtvih i hodimo u novosti života s Gospodinom, našim Otkupiteljem i Glavom, svi životni poslovi poprimaju novu boju. Ne samo da možemo pjevati kako su „lijepi vidici, pjev ptica i cvijeće dobili novu divotu za mene", nego se uistinu možemo radovati i u nevoljama, te u ime našega Gospodina Isusa na njima zahvaljivati Nebeskom Ocu jednako kao i na svim životnim blagoslovima. Činimo to jer znamo i imamo čvrstu sigurnost da nam životne stege donose „neizmjerno i vječno breme slave". Povrh toga, to oslanjanje na Gospodina i ispunjenje Njegovim duhom čini nas poniznima; mi o sebi ne mislimo više nego što bismo trebali, već mislimo razborito. Imajući na umu poniznost ove klase, apostol savjetuje da se podlažu jedni drugima iz strahopoštovanja prema Gospodinu. Oni koji posjeduju Gospodinov duh imat će i bratsku dobrohotnost koja je njegov sastavni dio; bit će sasvim spremni popustiti jedni drugima u mnogim stvarima – u svemu onome što nije u suprotnosti s načelima pravednosti, te u svemu što je u skladu s poštovanjem prema Gospodinu, Njegovoj Riječi i načelima koja ona usađuje.

Neće biti naodmet podsjetiti braću da Sveto pismo ukazuje na dvije vrste simbolične ili figurativne opijenosti. Prva je ona koju smo upravo opisali – ispunjenost Gospodinovim duhom te Njegovim radostima, mirom i utjehom. To su plodovi one prave loze koju je Nebeski Otac posadio, čiji je središnji trs Krist, a svi Njegovi sljedbenici njezine „grane". Drugo je vino patvoreno i nezakonito. Ono nije poteklo od loze koju je posadio Otac, već od grožđa „loze zemaljske". Gospodin nam otkriva da je tim vinom Veliki Babilon opijao sve narode – vinom svoje nedosljednosti i nevjernosti. To je vino ili duh svijeta, odnosno crkvenjaštva.

Osvrćući se oko sebe, bojimo se da su danas mnogi koji misle da su ispunjeni svetim duhom istine zapravo ispunjeni tom opijenošću crkvenjaštva. Oni koji su pijani od tog vina uskoro će se probuditi i spoznati da je to bila žalosna patvorina te da su njegove posljedice iznimno bolne. Oni pijani od vina crkvenjaštva ne raduju se otvoreno u čaši svijeta i đavla, kao ni u teškim grijesima, ali ipak ne nalaze radost ni u duhovnim stvarima. Svaki od njih hvali se prosperitetom vlastite sekte i općenito su opijeni ljubavlju prema sektaštvu. Tako se događa da se svjetovne osobe, mrtve u prijestupima i grijesima, često vole i bratime s onima koji su opijeni tim preljubničkim duhom, dok se same svece prezire i tretira kao neprijatelje samo zbog njihove vjernosti Bogu u ukoravanju sektaškog crkvenjaštva i njegovih doktrinarnih zabluda.

Draga braćo, čuvajmo se doslovnog vina i njegove opijenosti, koja predstavlja čašu đavla te vodi u teške grijehe i nemoral! Čuvajmo se i onog još varljivijeg vina babilonske čaše mješavine koje ima obličje pobožnosti, a u kojem savezi crkve, svijeta i loža teže omamljivanju i pružanju nezakonite radosti. Čvrsto se držeći Gospodinove čaše, pijmo iz nje i budimo potpuno ispunjeni duhom našega Učitelja i Njegovim radostima.

POSVEĆENI KROZ ZNANJE ISTINE

– DJELA APOSTOLSKA 9:1-20. – 6. TRAVNJA –

„„Pokajte se dakle i obratite, da se izbrišu vaši grijesi, kad dođu vremena osvježenja od prisutnosti Gospodnje; i poslat će Isusa Krista, koji je prije bio propovijedan vama; kojeg nebo mora primiti do vremena obnove svih stvari, koje je Bog govorio ustima svih svojih svetih proroka od početka svijeta.” – Djela apostolska 3:19-21.

Riječ obraćenje sasvim je prikladna za opis promjene smjera koju su Židovi trebali učiniti kako bi postali kršćanima. Međutim, ta se riječ danas koristi u potpuno drugačijem smislu kada se odnosi na obraćenje razuzdanih i nevjernih osoba na vjeru i poslušnost kao Kristovih učenika. Svaka radikalna promjena ili revolucija misli, odnosno ponašanja, s pravom se naziva obraćenjem. Dobro je jasno istaknuti ovu točku jer su nesporazumi vrlo česti. Pavlovo obraćenje, primjerice, uspoređuje se s obraćenjem grešnika, stranaca, tuđinaca i onih koji su daleko od Boga; dok je ono zapravo mnogo sličnije obraćenju današnjeg kršćanina od protivljenja sadašnjoj istini k ljubavi i službi prema njoj. Takva su obraćenja danas prilično česta – mnogi koji su nekada spaljivali Milenijsku zoru (ili Milenijsko svanuće) sada je vole i čine sve što je u njihovoj moći kako bi širili njezina učenja, njezine poglede na božanski karakter i plan te njezino predstavljanje Mesije i Njegovog djela, kako prošlog tako i budućeg. Promjena ili obraćenje takvih osoba prepoznaje se kao izvanredno – stvari koje su nekada mrzili sada vole, stvari koje su nekada voljeli sada preziru; stare su im stvari postale nove iz jedne sasvim nove perspektive – zbog novog svjetla o božanskom planu koje je zasjalo u njihovim srcima.

Savao iz Tarza, gorljivi neprijatelj Gospodina Isusa i Njegovih sljedbenika, bio je istovremeno i revni sluga Božji. Njegova progonstva istine, kako nas i sâm uvjerava, bila su poduzeta i provođena s revnošću, jer je mislio da time služi Bogu. On je bio dobar čovjek sukladno svjetlu koje je imao – ali to je svjetlo bilo slabo. Upravo zbog toga što je u srcu bio pošten, iskren, dobar i odan Gospodinu, učinjeno je to posebno čudo otvaranja očiju njegova razumijevanja – kako bi mogao vidjeti istinu. Njegova je iskrenost obilno potvrđena brzinom njegove poslušnosti čim su mu se duhovne (mentalne) oči otvorile. Nije se promijenio u pogledu svoje revnosti za Boga i Njegovo djelo, već samo u smjeru u kojem je ta revnost bila usmjerena te u načinu njezina izražavanja, nakon što je kroz primljeni sveti duh bila podvrgnuta Kristovu umu. Tako i danas, iako imamo biblijsko jamstvo da „nitko od zlih neće razumjeti”, također imamo jamstvo da će „mudri razumjeti”. „Mudri” nisu „zli”, stoga smatramo da oni koji su pokazivali gorljivo protivljenje sadašnjoj istini nisu u srcu „zli”, već su samo prevareni i zaslijepljeni.

S pouzdanjem očekujemo da će se mnogi iz te klase još uvijek naći među „mudrima” kojima će biti dano da razumiju slavne stvari božanskog plana koji se sada otkriva kroz Sveto pismo. Bit će im otkriveno jer ne pripadaju zlima; naprotiv, poput Savla iz Tarza, oni su prava Božja djeca čija je revnost za Njega bila pogrešno usmjerena, pogrešno vođena i pogrešno korištena. Neki bi se mogli dulje od drugih opirati činjenicama, dokazima, savjesti itd.; no na kraju će Gospodin svakome od njih dopustiti neko iskustvo ili kušnju – gorko iskustvo koje će ih pripremiti da ugledaju svjetlo i istinu u pravom smjeru. Tako će mnogi od njih pjevati: „Čak i ako je to križ koji me podiže.”

Savlov je otac bio rimski građanin, vjerojatno čovjek od bogatstva i utjecaja; bio je Židov iz najstrože sekte zvane farizeji – najtočnije i najstrože u pogledu božanskog Zakona. Njegov sin, nazvan Savao (prema Saulu, prvom izraelskom kralju), dobio je i rimsko ime Pavao zahvaljujući očevu rimskom državljanstvu. Apostolovo spominjanje da je pretrpio gubitak svega radi Krista razumijemo kao naznaku da ga je otac razbaštinio zbog prihvaćanja Isusa kao Mesije. Očigledno je na početku svoje službe bio siromašan, što se vidi iz njegova rada na izradi šatora dok je propovijedao. Činjenicu da ga kasniji zapisi prikazuju kao čovjeka znatnog utjecaja, s jednim ili više slugu, mnogi smatraju opravdanjem za zaključak da je kasnije naslijedio imovinu, možda nakon očeve smrti. Ni na koji se drugi način ne mogu objasniti njegova „vlastita unajmljena kuća” u Rimu te njegov utjecaj na službenike, brodovlasnike i ostale; jer siromašnom zatvoreniku inače se pridaje vrlo malo pažnje i obzira.

Što se tiče Pavlova osobnog izgleda: nedavno je pronađena željezna medalja za koju se tvrdi da prikazuje njegov lik. Postoji i rimska ploča iz otprilike četvrtog stoljeća koja prikazuje Pavla kako sjedi na kurulskoj stolici. Obje ga prikazuju kao naočitog čovjeka, pomalo ćelavog, s bradom i lijepim, otvorenim licem, srednje visine i građe. U knjizi Djela Pavla i Tekle, prvoj kršćanskoj pripovijesti napisanoj

oko 150. godine, nalazi se opis Pavla koji je vjerojatno i najbolja te najistinitija tradicija. Ondje je opisan kao „čovjek niska rasta, ćelav, krivonog, dobro građen, spojenih obrva, prilično dugog nosa; s pokretima punim milosti, jer ponekad je izgledao kao čovjek, a ponekad kao anđeo. Njegov je način ophođenja bio izuzetno privlačan." Vrlo je očito da su mu dobro obrazovanje i doticaj s ljudima iz viših slojeva društva podarili tu milost, kao i lakoću ponašanja i govora koju je tako uočljivo pokazivao u prisutnosti mnogih visokih dužnosnika s kojima je na razne načine dolazio u kontakt kao Gospodinov predstavnik.

Naša se lekcija nadovezuje na priču o Filipu. Dok je on propovijedao Krista, Savao je izdisao prijetnje protiv svih onih koji su pripadali „ovom Putu" i činio je sve što je mogao da iskorijeni kršćanstvo. Budući da je progonstvo uzrokovalo raspršivanje vjernika, Savao ih je progonio i dalje – idući u svojoj revnosti čak i izvan provincije Judeje kako bi uništio ono što je smatrao opasnom herezom. Neki se mogu pitati kako je mogao biti u srcu odan Gospodinu, a istodobno u mislima biti tako ogorčen prema Gospodinovim vjernima. Evo kako je ta stvar vjerojatno izgledala u Savlovu umu: bez sumnje je bio ispunjen židovskim osjećajima u vezi s Mesijom i svojom nacijom, Izraelom. Smatrao je sigurnom i neupitnom činjenicom da farizeji predstavljaju Boga i sve slavne tradicije te nacije, kao i to da Jehovina naklonost, koja je stoljećima počivala na tom narodu, zasigurno i dalje mora biti s njima. Stoga, ako bi Bog imao kakva daljnja otkrivenja, ona bi nesumnjivo došla preko pismoznanaca i farizeja koji „sjede na Mojsijevoj stolici" kao predstavnici Boga i Zakona. Očekivao je Mesiju koji će imati dostojanstvo, bogatstvo i društveni položaj u naciji; koji bi se, ako bi se uopće rodio na prirodan način, rodio u jednoj od najboljih obitelji. Očekivao je da će on uspostaviti dostojanstvo Izraela na razini sličnoj Salomonovoj, no još i višoj – da će biti veliki vođa i zapovjednik svom narodu te ga uspješno provesti kroz svaku poteškoću i otpor, baš kao što su to činili Mojsije, Jošua i David, samo na još veći, veličanstveniji i uspješniji način.

Zacijelo nam je teško zamisliti koliko su Isusove tvrdnje zvučale apsurdno umu ispunjenom takvim očekivanjima. Isus nije imao ni bogatstva, ni društvenog položaja, ni utjecaja među svojim narodom. Bio je prezren i odbačen od strane vjerskih poglavara i starješina naroda kojeg je predstavljao Mojsije. Nije mogao imati nikakvu moć ni utjecaj kod rimskog cara i drugih vlastodržaca u smislu uzdizanja Izraela u vodeću svjetsku naciju čiji bi se zakoni naposljetku proširili na sve narode, donoseći predviđene mesijanske blagoslove. Ne, iz Pavlove perspektive Isus je bio prevarant, varalica, lažni Mesija, a Njegovi su učenici bili ludi, zavedeni ljudi. Njihove su doktrine bile osmišljene tako da nanesu sramotu vjerskim vođama koji su u narodu predstavljali Mojsija – osmišljene da izazovu svađu i podjele među ljudima, da ih zavedu i potpuno odvrate njihove misli od Mojsija, Zakona i izraelskih nada. Samim tim, ometale su dobro Božje djelo koje se stoljećima postupno razvijalo.

Pavla je progoniteljem učinila njegova revnost za Boga i Njegovo djelo, a ne nekakva ljubav prema samom progonstvu ili brutalne želje koje bi se radovale tuđoj patnji. Njegov je pokretač bio osjećaj dužnosti – dužnosti prema Bogu i prema vlastitoj naciji. Jer, ako bi se lažne doktrine proširile, za njega bi to značilo širenje otpora i prema Bogu i prema naciji, čime bi se, barem privremeno, osujetile nade Izraela i odgodio onaj slavni dan blagoslova za kojim je cijeli Izrael dugo čeznuo i kojem se nadao. Slično tomu, i danas pronalazimo plemenite kršćanske ljude koji se istim duhom protive sadašnjoj istini. Nije stvar u tome da oni vole ili cijene progonstvo, već vjeruju da time služe Bogu – da objavljivanje sadašnje istine znači potresanje, pa i rušenje, svih onih vjerskih sustava u koje vjeruju, za koje smatraju da su božanskog podrijetla te preko kojih se, putem misionarskih napora i obraćenja svijeta, nadaju dovesti svijet do stanja Božjeg Kraljevstva. Sadašnja istina izjavljuje da su svi ti napori pogrešno usmjereni i uzaludni. Ona ukazuje na pad Babilona i svega što je s njime povezano, navješćuje uspostavu Božjeg Kraljevstva i uzdizanje kraljevskog svećenstva izvan okvira svih sekti te, zanemarujući sektaško članstvo, priznaje samo „prave Izraelce" koji su osobno povezani s Otkupiteljem. Revolucija misli, to jest obraćenje koje je sada potrebno, gotovo je jednako velika i teška kao i ona koju su doživjeli Pavao i drugi sektaši njegova naroda. Radujmo se, stoga, ako nam se Gospodinovom milošću oči otvaraju za istinu, te imajmo više suosjećanja prema onima koji se još uvijek nalaze u istom onom stanju u kojem je bio Savao iz Tarza dok je progonio sljedbenike „ovog Puta".

Svjetlo koje je obasjalo Savla i njegove suputnike očito je bilo nadnaravno, jer se ta pojava zbila oko podneva (Djela apostolska 22:6), a svjetlost je bila daleko jača od sunca, koje je u to vrijeme zacijelo snažno sjalo, kao što je to i uobičajeno u tom podneblju. Cijela je skupina vidjela taj fenomen, ali su njegove posebne značajke bile poznate samo Savlu. Ostali su vidjeli nešto od te svjetlosti, ali nisu vidjeli i viziju koju je Savao vidio, a koja je predstavljala Sina Čovječjeg u Njegovu proslavljenom stanju. Drugi su čuli zvuk, ali nisu razaznali riječi koje je Savao čuo. Svi su popadali na zemlju, no očito su se svi, osim Savla, uspjeli ponovno podići i stajati u čudu. Savlove su oči bile teško ozlijeđene te je ostao slijep. Slično je i Stjepan vidio viziju dok oni oko njega nisu vidjeli

ništa; slično je Ivan vidio goluba kako silazi na Isusa dok ga drugi oko njega nisu vidjeli; i slično je Isus čuo određene Očeve riječi, dok je mnoštvo mislilo da je to zagrmjelo. Ovdje se čak i spominje da je glas govorio na hebrejskom jeziku, dok su oni koji su pratili Savla vjerojatno govorili sirijskim ili grčkim jezikom.

Savlov začuđeni odgovor glasio je: „Tko si ti, Gospodine?" U tome je i bio cijeli problem – on nije poznavao Gospodina. A kao što je naš Učitelj sâm izjavio, nepoznavanje Sina podrazumijevalo je i pomanjkanje ispravnog poznavanja Oca. Imamo Njegovo daljnje objašnjenje prema kojem, koliko god drugi u prošlosti znali nešto o Bogu, oni Ga zapravo nikada nisu istinski upoznali u smislu osobnog poznanstva te razumijevanja Njegova karaktera i duha, osim kroz Sina – a dio svrhe Njegova dolaska bio je upravo taj da objavi Oca. Isto bismo mogli reći i za sve one koji su progonili Kristovo tijelo, čak i kada su to činili u neznanju: bilo je to stoga što nisu poznavali Isusa – jer nisu u dovoljnoj mjeri primili Njegov duh. Pazimo da nikakav takav duh progonstva ne naiđe na pristanak niti pronađe utočište u našim srcima, i da se ne izrazi kroz naše riječi ili djela. To, međutim, ne znači da nikada nećemo ponuditi kritiku određenih osoba ili doktrina, niti da nikada nećemo javno prekoravati ili ukoravati (2. Timoteju 4:2). No, to sasvim sigurno znači da će svako naše prekoravanje i ukoravanje učenja i učitelja biti izneseno s biblijskog stajališta – uz navođenje jasnih razloga, ali bez gorčine, bez grubosti i bez ikakvog stupnja neljubaznosti.

Izjava: „A on drhteći i zapanjen upita: 'Gospodine, što hoćeš da učinim?'" vjerojatno dobro opisuje Pavlovo tadašnje tjelesno i mentalno stanje. Ipak, te se riječi ne nalaze u najstarijim grčkim rukopisima, baš kao što je u njima izostavljen i redak: „Teško ti je protiv ostana praćati se."

Tri dana Savao nije ni jeo ni pio te je bio potpuno slijep. Kakvo li je to samo bilo vrijeme za razmišljanje! Kakvo li ga je tek poniženje obuzelo pri pomisli da se borio protiv istine! Možemo samo zamisliti kakve su molitve za oprost i kakva su obećanja posvećenja Isusu ispunjavali njegovo srce tijekom tih dana! Nesumnjivo je to bilo vrijeme čvrstih odluka u pogledu budućnosti, pod uvjetom da mu Gospodin milostivo oprosti i pruži priliku da ispravi prošlost. Usnuo je i san u kojem je vidio čovjeka kako mu polaže ruke na oči i vraća mu vid. Četvrtoga je dana, ne bez straha, siromašni i skromni Isusov učenik po imenu Ananija došao posjetiti Savla. Poznavao ga je po zlu glasu kao neprijatelja svih onih koji su vjerovali u „ovaj Put", i znao je da se smjestio u kući koja nije bila nimalo naklonjena istini, no Gospodin ga je uvjerio da se Savao moli i da će ga rado primiti, o čemu je Ananija bio obaviješten u viziji. Kada ga je Gospodin poslao, Ananija je hrabro odradio svoj dio zadatka.

Ovdje leži pouka za sve nas. Koliko nam je poznato, Gospodin nije poslao nekog od apostola iz Jeruzalema, a ni Ananija nije bio ni starješina ni đakon; on je bio samo običan, skroman i poslušan učenik – „slomljena i ispražnjena posuda za Gospodarevu upotrebu". Neka i sav Gospodinov dragi narod bude jednako tako budan i ispunjen Gospodinovim duhom! Ispražnjeni od vlastitoga ja, osjećajući vlastitu slomljenost i neznatnost, budimo spremni i željni služiti Bogu kako bi nas On mogao upotrijebiti kada se za to ukaže prilika. Kakav li je samo blagoslov Ananija morao doživjeti zbog te svoje službe! Zauvijek je poslije toga mogao razmišljati o tome kako je bio skromno oruđe u Gospodinovim rukama, posluživši kao blagoslov onome tko je poslije postao tako plemeniti sluga Kristova križa. Na sličan su način i u novije vrijeme neki od Gospodinovih vjernih ponijeli Njegovu poruku, bilo izgovorenom riječju, traktatom ili brošurom, te otvorili oči nekima koji su kasnije postali silni borci za istinu i rušitelji utvrda zablude. Kakvu su samo radost pronalazili u privilegijima svoje službe! Mi ne znamo hoće li uspjeti ovo ili ono, stoga marljivo iskoristimo svaku priliku koja nam se pruži, moleći se pritom za pregršt mudrosti, milosti i mnoštvo prilika za službu.

Gospodinovo predznanje jasno je prikazano u 15. i 16. retku. On je poznavao Savla – poznavao je njegovu iskrenost i revnost – te je znao da će ta iskrenost i revnost, jednom kada budu ispravno usmjereni, stvoriti upravo onakvo oruđe za službu kakvo je On želio upotrijebiti. I sâm je apostol Pavao to prepoznavao, prateći božansku providnost sve do svojeg rođenja te izjavljujući da ga je Gospodin izabrao još od majčine utrobe. U svjetlu kasnijih događaja mogao je uvidjeti kako su se, od najranijeg djetinjstva, sve okolnosti u njegovu životu odvijale u povoljnom smjeru kako bi ga pripremile za apostolsku službu. Čak su mu i ona iskustva progonitelja poslužila na korist jer su ublažila njegovo mišljenje o samome sebi i nedvojbeno mu podarila veću mjeru suosjećanja prema onima koji pate od slične sljepoće, čime se povećala njegova korisnost u radu s njima. To, međutim, ne znači da je Bog unaprijed odredio da će Pavao zasigurno imati mjesto u Kraljevstvu. To je on odredio sâm – učinivši svoj poziv i izbor sigurnim putem vjere i poslušnosti. Gospodin je providonosno vodio njegove korake u djetinjstvu i mladosti kako bi on usvojio određene lekcije i stekao pripremu koja će se pokazati korisnom u pravom trenutku. A kada je taj trenutak kucnuo, Gospodin mu je otvorio oči razumijevanja, vrlo dobro znajući kakav će on izbor nakon toga donijeti. Ipak, isti taj apostol izjavljuje da bi on sam, čak i nakon što je propovijedao evanđelje drugima, mogao postati odbačenim. Unatoč tome što je nosio Gospodinovo ime pred poganima, Izraelcima i kraljevima, te unatoč svim velikim

patnjama koje je podnio radi Gospodinova imena, mogao je ipak podbaciti u tome da do samoga kraja vjerno održi karakter pobjednika, zbog čega bi propustio postati sunasljednikom sa svojim Gospodinom.

Došavši k Savlu, Ananija mu je na prekrasan način pristupio – posjedovao je Gospodinov duh. Bilo mu je drago što Savla može smatrati bratom i bio je spreman zaboraviti da je ovaj nekada progonio Crkvu. Nije ga prekoravao. Nije mu rekao: „Zaslužuješ vječne muke" niti „Zaslužuješ batine". Nije iznio nikakvu neljubaznu aluziju na njegovu prošlost. Naprotiv, obratio mu se u svjetlu informacija koje je primio od Gospodina, oslovivši ga s: „Brate Savle". U ovome se krije divna pouka za mnoge Gospodinove ljude koji su danas naizgled puno skloniji prekoravanju i ukoravanju nego pohvaljivanju bivših progonitelja i radovanju s njima. To je jedna od onih prijeko potrebnih lekcija koje svi moraju usvojiti, jer ona služi kao dokaz prisutnosti Kristova duha, duha ljubavi, čiji su sastavni dijelovi bratska dobrohotnost, blagost i krotkost.

Kao krljušti, velike su ljuske spale sa Savlovih očiju te mu se vratila određena mjera tjelesnog vida. Ali, o, koliko li je bio veći onaj duhovni vid koji je tom prilikom zadobio – prosvjetljenje njegova srca i uma! Tama i maglovitost ljudskih predaja u vezi sa Zakonom i Prorocima sada su se rasplinule jer je ugledao Isusa. Ugledao ga je kao Otkupitelja koji umire za grijehe cijeloga svijeta, i kao proslavljenog Isusa koji upravlja izborom Crkve – svojih udova, svojeg tijela, svojih sunasljednika – te Koji će vrlo brzo, kao Isus Mesija, doći u slavi i veličanstvu kako bi blagoslovio, obnovio i uzdignuo Izrael i sve obitelji na zemlji. Istina, dokazi upućuju na to da se Pavlu nikada nije u potpunosti vratio tjelesni vid. A i sâm svjedoči o tome da njegov duhovni vid za ovoga života nikada nije dostigao savršenstvo, govoreći: „Sad vidimo u ogledalu, nejasno, a tada ćemo licem u lice."

Zauzevši stav za Krista, priznao ga je na uobičajen način – krštenjem, a ne pridruživanjem nekakvom sektaškom sustavu. Pridružio se Kristovu tijelu i tako postao sučlanom sa svima koji su pridruženi Kristu, jednoj Glavi jednoga tijela. Smjesta se počeo sastajati s Gospodinovim narodom, kojeg se više nije sramio; štoviše, sada naprosto nije mogao učiniti dovoljno za njih. Svaka čast i dostojanstvo koje je posjedovao po rođenju, bogatstvu i rimskom državljanstvu nisu bili previše vrijedni da se ne bi žrtvovali za Gospodina. Spoznavši da je progonstvom Gospodinova naroda zapravo progonio samog Gospodina, sada je shvatio i to da druženjem s Gospodinovim narodom i poštivanjem istoga, on zapravo susreće Gospodina i Njemu iskazuje čast. Odmah je počeo propovijedati Isusa. Propovijedao Ga je kao Sina Božjega, kao onoga u kome su ispunjena sva proročanstva prošlosti, kao Mesiju koji je otkupio, i koji će u Božje vrijeme osloboditi Izrael i čitav svijet iz Sotoninog ropstva – ropstva grijeha i smrti.

Ove su riječi preuzete iz Petrova govora održanog nedugo nakon dana Pedesetnice. One nedvojbeno u određenoj mjeri predstavljaju proročanstvo i ukazuju na drugi dolazak našega Gospodina, iako Petar tada možda nije shvaćao koliko će taj događaj zapravo biti udaljen u vremenu. Poziv na obraćenje Gospodinu bio je upućen Židovima koji su već u predodžbi bili Njegov narod, u savezničkom odnosu, ali koji su sada trebali prihvatiti uvjete Novog saveza te provesti odgovarajuću promjenu u svojim životima – prijeći iz članstva u kući slugu u članstvo u kući sinova. Trebali su prestati biti oni za koje su se svake godine neprestano prinosile žrtve pomirenja koje nikada nisu mogle trajno ukloniti grijeh, i postati oni koji prihvaćaju jednu, savršenu Kristovu žrtvu i njezinu otkupiteljsku zaslugu. Pozvani su da se pouzdaju u sadašnje pokrivanje vlastitih grijeha kroz vjeru u Njegovu dragocjenu krv te da s nadom iščekuju konačno i potpuno brisanje tih grijeha pri drugom dolasku Gospodina, točno onako kako to tekst i objavljuje.

Sve dok je vjernik fizički, mentalno ili moralno okaljan grijehom, to mu služi kao jasan dokaz da njegovi grijesi još uvijek nisu izbrisani. Ipak, on se može uvelike radovati, baš kao što ukazuje i prorok govoreći: „Blagoslovljen je čovjek kojemu su grijesi pokriveni." S nestrpljenjem bi trebao iščekivati vrijeme kada će svaki dokaz grijeha, i svaki pa i najmanji trag krivnje, biti izbrisani tako savršeno da im nikakvo daljnje pokrivanje više neće ni biti potrebno. Za svece evanđeoskog doba to će se zbiti pri drugom Kristovu dolasku, kada će biti „promijenjeni" u jednom trenutku, zadobivši nova duhovna tijela koja im je Gospodin obećao u Prvom uskrsnuću. Za svijet će, međutim, to brisanje grijeha uslijediti postupno, i to tijekom Milenijskog doba. Kako svako ljudsko biće bude dolazilo u potpunu harmoniju s velikim Prorokom, Svećenikom i Kraljem koji će tada vladati, tako će i postupno iskušavati blagoslove obnove – iz njega će se eliminirati svaki trag zla i grijeha te će se postupno vraćati onom izvornom savršenstvu koje je izgubljeno u Adamu, otkupljeno po Isusu i koje će se naposljetku obnoviti potpunim brisanjem grijeha pod vlašću Njegova Kraljevstva.

„Blagoslovljen je čovjek kojemu su grijesi pokriveni." (Rim. 4:7)

ZANIMLJIVA PISMA

Dragi uredniče,

već sam neko vrijeme pomalo zbunjen zbog sadašnjeg i budućeg problema Hamove djece. Naši preci posvetili su malo ili nimalo pažnje proučavanju „vremena obnove svih stvari" i „otkupa za sve, što će se posvjedočiti u svoje vrijeme". Gledajući na tu stvar kako je ja vidim – na prošlost, sadašnjost i budućnost – moram sa žalošću priznati da problem, kako sada stoji, predstavlja jednu od najmračnijih slika poznatih Hamovoj djeci. Jafetovi su sinovi poslali svoje putujuće sluge diljem Sjedinjenih Država i po dijelovima Velike Britanije. No siromašna afrička rasa u Sjedinjenim Državama ne sudjeluje u tom dragocjenom djelu, ne pokušava predstaviti ili poslati svoju obojenu putujuću braću da rade među vlastitom rasom.

Kakve bi bile šanse da nekoliko obojene putujuće braće pošaljemo na teren da putuju po Teksasu i drugim državama? Mišljenje nekoliko moje obojene braće iz Teksasa jest da bi takav plan, ako se pravilno provede, učinio mnogo dobra u otvaranju zaslijepljenih očiju naše obojene braće i prijatelja.

Sada, brate, ne želim da me se u mom zahtjevu pogrešno shvati kao da zagovaram podjelu ili rasnu liniju između bijele i obojene braće: ne želimo rasnu podjelu. Ono što želimo jest da zajedno radimo na nekom planu kako bi i oni mogli biti od pomoći u ovom dobrom djelu žetve i sadašnje istine.

Dragi brate, pročitao sam pet svezaka Milenijskog svanuća i proučavam ih gotovo tri godine zajedno s njihovim grafikonima itd. Godinama sam bio propovjednik. Molite za sve nas.

Vaš u kršćanskoj ljubavi, J. J. H. Dozier. – Teksas.

[Nismo svjesni da postoji mnogo grupa obojene braće koje su zainteresirane za sadašnju istinu, iako smo nedavno imali četiri ponude poput gore navedene. Ako ih ima, dobrodošli su kao i bijelci – proporcionalno njihovu broju i inteligentnom interesu – i trebali bi poslati dopisnice sa zahtjevom za posjet putujuće braće (kako je spomenuto u izdanju od 15. siječnja, stranica 2), u kojima će navesti da su obojeni. Tako ćemo znati i moći prosuditi. – Urednik]

Dragi prijatelji,

u prilogu ćete naći narudžbu. Voljela bih da mogu učiniti više, ali dragi Gospodin zna sve o tome. Svanuća su mi bila od velike pomoći i želim da i drugi prime svjetlo Božje Riječi. Zaista je ona svjetiljka mojim nogama i svjetlo mojoj stazi, a ta staza sve više svijetli do potpunog dana. Posljednje dvije godine bile su mi predivne. Godinama sam u srcu imala veliku želju da mi se „oči razumijevanja prosvijetle", da stvari koje su mi bile takav misterij postanu jasne; i hvalim Boga što je odgovorio na molitvu preko dragog brata Russella.

Ne bih željela oduzimati vaše dragocjeno vrijeme detaljnim opisivanjem kako sam došla do sadašnje istine. Dovoljno je reći da je to bilo preko propovjednika iz vašeg grada koji je osuđivao Društvo Stražarske kule. Vrlo brzo nakon toga jedan me prijatelj upitao jesam li ikada čitala Svanuća. Rekla sam: „Ne." No čim sam vidjela naslov, rekla sam: „Želim ih pročitati." Oh, kako hvalim svog Boga za Njegova divna vodstva! Čitam ih po deseti put, i svaki put sve bolje razumijem Božju Riječ! Ako me Učitelj treba, vjerujem da ću uskoro moći podijeliti barem dio te dragocjene hrane u pravo vrijeme.

Moja je molitva da se umnažate sve više i više dok se vrata ne zatvore. Žudim za ostalim svescima, ali za sada valjda imam dovoljno da se još malo hranim.

Vaša za Isusa, Gđa J. M. Smith. – Pa.

Dragi brate Russell,

ne mogu izraziti koliko sam vam zahvalan na čudesnom svjetlu koje sam primio čitajući vaše publikacije. Cijeli sustav kršćanske religije transformirao se u mojim očima, toliko da mi uobičajeni način propovijedanja više nije ni zanimljiv ni koristan. Osjećam sažaljenje prema propovjednicima jer ne razumiju i nisu voljni naučiti istinu. Ne osuđujem ih, jer ni moj vlastiti život nije onakav kakav bih želio da bude, bilo u vjeri, znanju ili djelima. Pa ipak, hvalim Boga što mi je preko vas pomogao da sagledam neka od bogatstava Njegove milosti prema palom čovječanstvu.

Molim se da vi i vaši suradnici budete opskrbljeni svim potrebnim dobrima, duhovnim i materijalnim, te da nastavite biti blagoslov mnogima koji imaju privilegij čuti ili čitati vašu doktrinu, i da vas On čuva od svake zablude, otkrivajući vam svaku istinu.

Vaš za istinu, H. R. Clarke. – Pa.

